ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 21ης ΜΑΪΟΥ 1981 [1]

Jean-Jacques Charles Geist κατά Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

Ὑπόθεση 192/80

Στήν ὑπόθεση 192/80

JEAN-JACQUES CHARLES GEIST

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς T. Koopmans, πρόεδρο τμήματος, A. O'Keeffe καί G. Bosco, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: S. Rozès
γραμματεύς: A. Van Houtte

μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

ΔΙΑΤΑΞΗ

Περιστατικά

Στίς 14 Ἰουλίου 1977, τό Δικαστήριο (δεύτερο τμῆμα) ἐξέδωσε ἀπόφαση στήν ὑπόθεση 61/76 (Geist κατά Ἐπιτροπῆς) μέ τήν ὁποία, μεταξύ ἄλλων, καταδίκασε τήν Ἐπιτροπή νά καταβάλει στόν προσφεύγοντα 10 000 βελγικά φράγκα ὡς ἀποζημίωση γιά παράλειψη συντάξεως ἐκθέσεων βαθμολογήσεως γιά τήν περίοδο 1965-1975.

Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στή γραμματεία στίς 29 Σεπτεμβρίου 1980, ὁ Geist ζήτησε ἀπό τό Δικαστήριο νά συντάξει ἡ Ἐπιτροπή τήν ἔκθεση βαθμολογήσεώς του γιά τήν περίοδο 1973-1975 καί ἐπικαλέσθηκε ἕνα μοναδικό λόγο πρός ὑποστήριξη τοῦ αἰτήματός του, ἀρυόμενο ἀπό τήν παράβαση τοῦ ἄρθρου 43 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων.

Μέ ὑπόμνημα πού κατέθεσε στή γραμματεία στίς 3 Νοεμβρίου 1980, ἡ Ἐπιτροπή προέβαλε ἔνσταση περί ἀπαραδέκτου βάσει τοῦ ἄρθρου 91 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας. Ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ παρούσα προσφυγή διώκει τόν αὐτό σκοπό καί ἔχει τήν ἴδια νομική αἰτία πού εἶχαν καί οἱ ἀξιώσεις, οἱ ὁποῖες ἔγιναν δεκτές ἀπό τό Δικαστήριο τό 1977. Ἀσφαλῶς, ἡ σκέψη 46 τῆς ἀποφάσεως τῆς 14ης Ἰουλίου 1977, ὅπως κοινοποιήθηκε στόν προσφεύγοντα, περιέχει ἕνα σφάλμα, δεδομένου ὅτι δέν ἀνέφερε τήν ἔκθεση βαθμολογήσεως γιά τά ἔτη 1973-1975. Ἀλλά, ὅπως σαφῶς προκύπτει ἀπό τήν ἀπόφαση, ἡ βούληση τοῦ Δικαστηρίου ἦταν στήν πραγματικότητα νά ἀποφανθεῖ γιά ὅλο τό χρονικό διάστημα, στό ὁποῖο ἀναφερόταν ἡ προσφυγή. Γιά τήν περίπτωση πού θά θεωροῦνταν ὅτι τό Δικαστήριο δέν ἀποφάνθηκε ἐπί τῆς ἐν λόγω ἐκθέσεως, ἡ παρούσα προσφυγή θά ἦταν, κατά τήν Ἐπιτροπή, ἐκπρόθεσμη καί συνεπῶς ἀπαράδεκτη.

Ὁ προσφεύγων ὑπογραμμίζει στίς παρατηρήσεις του ἐπί τῆς ἐνστάσεως περί ἀπαραδέκτου ὅτι ἡ σκέψη 46 τῆς ἀποφάσεως εἶναι ἀπολύτως σαφής, δεδομένου ὅτι ἀναφέρει τίς ἐκθέσεις 1969, 1971 καί 1973 καί καμία ἄλλη.

Σκεπτικό

Συμφώνως πρός τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 91 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ἐκτός ἀντίθετης ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου, ἡ διαδικασία ἐπί τῆς ἐνστάσεως συνεχίζεται προφορικά. Τό Δικαστήριο κρίνει ὅτι δέ συντρέχει λόγος ἐνάρξεως τῆς προφορικῆς διαδικασίας καί ἀποφασίζει, κατά τό ἄρθρο 91 παράγραφος 3, νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῆς αἰτήσεως παραχρῆμα ἐνόψει τῶν γραπτῶν ὑπομνημάτων.

Μολονότι παρεισέφρυσε γραφικό σφάλμα στή σκέψη 46 τῆς ἀποφάσεως στήν ὑπόθεση 61/76, τόσο ἀπό τή σκέψη 17, ὅσο καί ἀπό τό διατακτικό τῆς ἀποφάσεως προκύπτει σαφῶς ὅτι τό Δικαστήριο περιέλαβε τήν ἔκθεση βαθμολογήσεως 1973-1975 στό σύνολο τῶν ἐκθέσεων, τή σύνταξη τῶν ὁποίων ζητοῦσε ὁ προσφεύγων, καί ὅτι ἡ ἀποζημίωση, ἡ ὁποία καθορίσθηκε σέ 10 000 βελγικά φράγκα, ὑπολογίσθηκε λόγω παραλείψεως συντάξεως ὅλων τῶν ἐκθέσεων βαθμολογήσεως, στίς ὁποῖες περιλαμβάνεται καί ἡ ἐπίδικη στήν παρούσα ὑπόθεση.

Ἡ προσφυγή εἶναι ἀπαράδεκτη.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

διατάσσει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή ὡς ἀπαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα.

Λουξεμβοῦργο, 21 Μαΐου 1981.

Ὁ γραμματεύς

A. Van Houtte

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

T. Koopmans